

3. pôstna nedeľa

Jn 2, 13 – 25

3.marec 2024

Milé sestry a bratia v Kristovi

V dnešnej dobe sme si zvykli na nákupné centrá. Môžeme si tam nakúpiť a vybaviť všetko potrebné na jednom mieste, aj banku či poštu, nemusíme pritom platiť za parkovanie auta. Rovnako sa v nich môžeme pri káve stretnúť s kamarátmi, či pozrieť si najnovší film. Zlé ale je, ak nám ich pozlátka a konzum zatienia skutočný život.

Centrum v Ježišovej dobe predstavoval aj Jeruzalemský chrám. Ľudia sa tam nielen modlili, ale zároveň stretali, mohli sa dozvedieť spoločenské novinky. Pre potreby chrámu boli v predsieňach zmenárne a stánky s obetnými zvieratami. Mnohých preto asi prekvapil neznámy pútnik z galilejského vidieka, ktorý sa postaral o rozruch a začal z chrámu vyháňať predavačov holubov a peňazomencov.

Tento úkon ale predstavoval dôležitú symboliku. Ježiš ním protestoval proti určitému chápaniu náboženstva, nábožnosti. Obety, ktoré prinášali v chráme mnohým nahrádzali skutočnú nábožnosť. Namiesto toho, aby otvorili ich srdcia pre Boha aj blížnych – vykonané nábožné úkony v nich skôr vzbudili pocit, že už spravili všetko, čo mali. Bohužiaľ, aj my niekedy hľadáme viac na vonkajšie úkony, bez toho, aby to malo dopad na náš život.

Aj dnes pre mnohých náboženstvo predstavuje súhrn úkonov a modlitieb, ktoré má človek vykonať, namiesto toho, aby sme sa zaujímali o to, čím sa Boh prihovára našej duši, nášmu srdcu. Potom sa nám náboženstvo stáva miesto obchodu s Bohom - podľa princípu má dať a dať. V takejto nábožnosti vedíme pomyselne účtovné knihy nášho vzťahu s Bohom, ale deje sa to pomimo nášho srdca. Hrdíme sa tým, čo sme dokázali, svojou minulosťou.

Oproti tomu Ježišovo chápanie nábožnosti nám viac pripomína budúcnosť, otvorenú budúcnosť božieho kráľovstva. Pre Ježiša je dôležité srdce horiace pre novú spravodlivosť, pre budúcnosť božieho kráľovstva, kráľovstva pokoja, lásky, dobra a pravdy. Je pravdou, že toto kráľovstvo nikdy nebudeme mať celkom vo svojej moci, nikdy ho bezo zvyšku neobsiahneme, nedá nám uspokojenie toho, čo sme už vykonali, ale na druhej strane nás posúva smerom dopredu, smerom do budúcnosti. Nenechá nás zaspáť na vavrínoch.

Čo teda môžeme urobiť v pôstnej dobe v našom vzťahu k Bohu? Ježiš často aj naše vnútro, naše srdce, našu dušu označoval za chrám, v ktorom sa môžeme priblížiť k Bohu. Ako vyzerá chrám mojej duše, môjho života? Nerobím z neho náhodou aj ja len pelech obchodovania s Bohom? Nezahlušujem ho svojimi domnelo dobrými skutkami, ktoré mi bránia vidieť seba samého takého, aký v skutočnosti som? Áno, treba konať dobré skutky, len pri tom nesmieme zabudnúť na Ježišovu radu: keď dávaš almužnu, nech nevie tvoja ľavá ruka, čo robí pravá. Nemali by sme sa hrdiť svojou domnelou dokonalosťou, tým, čo všetko robíme, pokiaľ sa nevieme otvoriť voči našim blíždym, nevieme byť milosrdní, nevieme hľadať skutočnú pravdu.

Radšej sa aj my pokladajme za mýtnika z evanjelia, ktorý sa neodvážil pozdvihnúť oči k nebu a volal Bože buď milostivý mne hriešnemu. Pretože len modlitba, ktorá vychádza z neprikrášeného srdca môže byť naozaj vypočutá. Známkou opravdivosti modlitby by malo byť, že nám naozaj rozšíri naše srdce, otvorí ho väčšmi pre druhých i pre Boha. A možno sa potrebujeme aj zbaviť duchovnej lenivosti, ktorá nám bráni vôbec vstúpiť do chrámu svojej duše. Možno sa z našej duše už stala len akási trinásta komnata, do ktorej sa nevstupuje, pretože máme čas na všetko, len nie na seba, na svoju dušu, na skutočného Boha.

Milé sestry, bratia v Kristovi. Bolo by chybou, keby vonkajšie veci, vonkajší konzum mali nahradiť skutočný život našej duše. Keby sme vonkajšími vecami chceli nasýtiť ozajstné túžby našej duše. Keby sme si mysleli, že vonkajší konzum nás spraví šťastnejšími, plnšími. Ale rovnako by bolo chybou, keby naša duchovnosť spočívala len na obchode s Bohom. Pretože taká nábožnosť nás neposunie ďalej. Naopak, bude nás len utvrdzovať v akejsi virtuálnej realite, v umelom svete, v ktorom sa všetko dokola opakuje, takže sa budeme nazdávať, že v živote o nič nejde. Ono naozaj ide - a ide o veľa. Ak by nám ale hrozilo ustrnutie v duchovnom Disney-lande, nech radšej Pán nejakou udalosťou vyženie aj z chrámu našej duše to, čo z neho robí miesto klamu.

Viliam Arbet